



FOTO: JORDI FARRÚS

LAIA DE BOBES

En Josep Fluxà (pronuncieu-ho com si fos escrit Fluixà) és de família de les Illes —pare mallorquí, mare eivissenca—, però va néixer a Barcelona. Ell mateix es defineix com “un català de Barcelona”... però, atenció!, afincat a Alella des de fa 24 anys i tan popular que aquí se'l coneix amb el mot de baró de Fluxà...

Va venir per decisió pròpia quan, poc després d'enviduar, va decidir deixar el pis on havia viscut tota la vida; els fills li insistien que anés a casa d'algun d'ells —en té quatre, i és besavi— però ell va preferir fer la seva... Coneixia el nostre poble de la seva infantesa: la seva àvia era la cosidora i planxadora del marquès i quan aquest s'instal·lava aquí, ella hi venia amb la resta del servei i s'enduïa el seu fill... de manera que el pare d'en Josep Fluxà, fill de la Maria mallorquina —així era coneguda al poble—, havia jugat de jove amb un altre Josep, en Pepet Aymar, fill dels masovers del Cal Marquès.

Uns anys després, l'esclat de la guerra va portar novetats a la vida d'aquell home i, de retruc, a la del nostre protagonista, que encara depenia de les decisions dels seus pares: “Els Carreres, de Can Lleonart, van demanar al marquès si sabia a qui podien deixar la casa perquè els republicans no se la quedessin”, ens explica en Fluxà, “i ell els va recomanar la Maria mallorquina... Hi vàrem anar tota la família i hi vàrem viure 5 anys”, conclou; “A nosaltres ja ens anava bé, perquè a Barcelona, amb les bombes...”, afegeix, i ens explica que durant la guerra va anar primer a l'escola nacional amb el professor Soriano, i després, amb els nacionals, als padres; també comenta que en contrast amb el pis de la ciutat aquella casa li semblava un palau, i que al principi no es feia amb la “canalla” del poble —“No heu d'anar amb els trinxeraires!”, deien els grans als petits a casa seva—; però que, gràcies a una “bimba” molt maca

treien excel·lents, però jo no, perquè estava cansat i feia la meua feina ràpid per acabar abans”. Explicant-nos tot això acaba resumint: “Vaig passar una infantesa molt guapa...”

Total, entre l'edat i les males notes, van decidir treure'l de l'escola i en Fluxà va entrar a treballar de sastre i camiser a can Lluís Vidal, a la Plaça Universitat. No és casual, doncs, el bon tall del vestit amb què el veiem a la fotografia —s'ha endiumenjat per a l'ocasió!—. Després va venir el servei militar, el festeig, el casament, els quatre fills, els primers néts, la jubilació... i, amb el pas del temps, la malaltia i la mort de la seva dona, després de la qual en Fluxà va decidir vendre el pis de Barcelona, repartir-se els diners a parts iguals amb els fills i venir a Alella.

Una de les primeres coses que va fer en arribar va ser visitar en Salvador Artés, al qual no veia des de la infantesa. Aficionat a l'arqueologia i la història com és, se li va oferir per fer alguna tasca a la Masia-Museu Can Magarola, i així va començar una col·laboració que encara dura avui. “Una persona quan se jubila ha de començar a treballar”, opina i ho posa en pràctica: als matins s'ocupa del manteniment quotidià de la residència d'avis Germans Aymar i Puig; als vespres és al Casal; els caps de setmana, al Museu; i col·labora també amb la DO Alella i amb Protecció Civil —segur que tots els nostres lectors l'han vist, en algun acte públic multitudinari o un dia de rierada, amb l'armilla reflectant taronja i les botes de canya alta amb el pantaló blau marí per dins i el walkie a la mà. “Faig totes aquestes coses perquè jo, parat, no hi puc estar; a més, em treuen les cabòries del cap”, ens explica. Li preguntem si no es cansa i contesta que no, que són feines molt diferents i l'una li serveix per descansar de l'altra. Continuant amb les coses de la vida quotidiana, confessa que és capriciós i per això no cuina ni dina o sopa mai a casa, sinó que menja habitualment a Can Flo; fuma més d'un paquet

*Segur que els nostres lectors el tenen vist, perquè en Fluxà, allelenc de petit per les casualitats de la vida i després, de gran, per voluntat i potser per nostàlgia, no només viu al poble, sinó que a més hi fa vida; tanta que, sens dubte, podem dir que el que avui us presentem és un veritable personatge*

## Josep Fluxà, en Fluxà, “baró de Fluxà”

que ell tenia, va establir la primera relació amb els nois del poble, als quals ell veia des de la terrassa quan jugaven amb una pilota de drap al costat de l'hort de la rectoria. Aquests, un cop convertits en companys de joc, li van posar el malnom de Fluixanenca.

Quan les coses es van començar a suavitzar, els amos de Can Lleonart van decidir llogar la casa i la família d'en Fluxà va anar a parar als pisos de Ca La Librada. Allí en Josep va conèixer un altre allelenc il·lustre: en Salvador Artés. Però a poc a poc la vida quotidiana del país es va estabilitzar i finalment els Fluxà se'n van tornar a Barcelona. Allí, durant la postguerra, va continuar els estudis als Maristes, i als estius tornava aquí, amb la família. “No m'agradava estudiar”, ens confessa, “però això sí: feia els deures de dibuix de tots els companys! Ells

de tabac al dia i mentre xerràvem encenia un cigarret rere l'altre... de tant en tant estossega, i aleshores reconeix que hauria de deixar-ho, “però explotaria”, ens comenta: “Hi ha dies que pujaria per les parets!”. Amb el cinisme que caracteritza aquells que ja són de tornada, exclama: “Pel temps que em queda, ara ja puc fumar...”.

Aquest home peculiar té l'afeció d'apuntar-ho tot i d'escriure. Ell, que de ben petit va conèixer una Alella molt diferent de la d'ara —“Era un altre temps, però tot canvia... Abans Alella era molt bonic”, diu—, està escrivint les seves memòries. Hi treballa des de fa un any i ja té tres carpetes plenes de fulls manuscrits, que arrenquen l'any 36 i volen arribar fins a l'actualitat. Quan xerra, es nota que li agrada explicar històries... Esperem llegir-les ben aviat.